

Svědectví: 119. Pokud je modlitba hříšníka jedinou cestou ke spasení, proč není v Bibli?

Svědectví

Modlitba hříšníka¹

Drahý Pane Ježíši, vím, že jsem hříšník, a prosím Tě o odpuštění. Věřím, že jsi zemřel za mé hříchy a vstal z mrtvých. Obracím se od svých hříchů a zvu Tě, abys vstoupil do mého srdce a života. Chci Ti důvěřovat a následovat Tě jako svého Pána a Spasitele. Amen.

Pokud je modlitba hříšníka jedinou cestou ke spasení, proč není v Bibli?

Nedávno jsem jednoho večera telefonoval s dospělým synem muže, jehož pohřeb jsem měl o několik dní později sloužit. Při seznamování se s rodinou a zesnulým v rámci přípravy na tyto pohřby,

keré často „vybírám“, se obvykle ke konci rozhovoru zeptám: „Měl váš otec nějaké zvláštní náboženské přesvědčení nebo příslušnost?“

Tento večer tato otázka zahájila nečekané setkání pastoračního poradenství. Syn, který nebyl vychováván v církvi, nedávno začal do kostela trochu chodit, a to v něm vyvolalo značné obavy z toho, jak zvládl poslední dny svého otce, když umíral na rakovinu plic.

„Nemohl jsem sebrat odvalu a zeptat se ho, jestli se modlil *modlitbu hříšníka*,“ svěřil se muž. „Měl jsem to udělat. Ale neudělal jsem to. A teď už je pozdě.“

Jeho otec v dospělosti do kostela příliš nechodil, ačkoli jako dítě byl v církvi vychováván. Byl to dobrý člověk, tvrdě pracující muž, který zabezpečil svou rodinu, muž, který našel společenství v několika spřízněných skupinách, kde byl oblíbený.

Nyní, když otec ležel v rakvi, chtěl syn vědět, zda odešel do nebe. Kdyby se ho jen zeptal na tu modlitbu hříšníka, měl by jistotu a klid.

Mým úkolem se tedy náhle stalo vysvětlit tomuto truchlícímu synovi – po telefonu – proč modlitba hříšníka není jedinou cestou do nebe.

Počkejte, jestli jste mě právě odepsali jako jednoho z těch zatracených univerzalistů. Dovolte mi to vysvětlit.

Vedl jsem stovky pohřbů a smutečních obřadů – mnoho za lidi, které jsem znal, a mnohem více za lidi, které jsem v tomto životě nikdy nepotkal. Někdy mi rodinní příslušníci vyprávějí příběhy o křesťanské víře svých drahých zesnulých a někdy mi ovšem s ostychem sdělí, že jejich matka byla vychována ve sboru, ale už dlouho neotevřela jeho dveře.

Z těch stovek pohřbů si vzpomínám jen na dvě nebo tři situace, kdy zesnulý skutečně nebyl věřící. Nejčastěji byli tito lidé odcírkevněni. Z různých důvodů ji opustili, odešli, odpadli, přestali chodit do kostela. Dokonce i jedna bohoslužba, kde mi bylo výslovně řečeno, že mám nabídnout sekulární poselství, mě šokovala, když harfistka zahrála „Ave Maria“ a dudy zahrály „Amazing Grace“.

Možná je to důsledek života v biblickém pásu, kde je náboženství stejně tak kulturním jako duchovním očekáváním. Dokonce i lidé, kteří se odklonili od víry, se k ní vracejí, když je volá smrt.

„Někdy si říkám, jestli to nepřeháním s tím, co je Bůh ochoten zajistit v posmrtném životě.“

O tom všem přemýšlím, když stojím u rakve někoho, jehož cestě víry plně nerozumím. Někdy si říkám, jestli to nepřeháním s příslibem toho, co je Bůh ochoten zajistit v posmrtném životě.

Postupem času jsem se však s tímto nedostatkem znalostí smířil. Není mým úkolem kontrolovat něčí život, abych zjistil, zda ho považuji za vhodného pro nebeské království. Mým úkolem je hlásat poselství evangelia, že Ježíš porazil smrt a připravil pro nás místo na věčnosti, jak slíbil. Mým úkolem je zvěstovat naději na vzkříšení, nikoli být strážcem brány.

Když čelím smrti, pomáhají mi některé věci, které jsem se v životě naučil. Mezi ně patří, že americké probuzenecké pojetí modlitby hříšníka není způsob, jakým většina křesťanů poprvé vyznává svou víru. Ačkoli ji zpouzarizovala křížová výprava Billyho Grahama a ačkoli je účinnou formou

marketingu, není to jediná možnost.

Aby bylo jasno, *Modlitba hříšníka* není špatná, není to hereze. Je to naprosto správné vyznání víry. Problém je v tom, že se z ní dělá jediné přijatelné vyznání víry, jakýsi poukaz, který je třeba vyplnit, pokud chcete vstoupit do nebeských bran.

Zejména mimo naši evangelikální kulturu lidé vyjadřují svou víru různými způsoby, které vedou k věčnému životu – možná prostřednictvím vyvrcholení biřmovací cesty, možná prostřednictvím vznikajícího vědomí Boží přítomnosti a lásky, možná prostřednictvím slov nebo modliteb, které jsou podobné, a přesto jiné než *Modlitba hříšníka*.

Slova *Modlitby hříšníka* se nikde v Bibli nevyskytují a neexistuje žádný biblický záznam o tom, že by se někdo modlil přesně tuto modlitbu. Historici tvrdí, že jednoduchá modlitba, kterou dnes známe jako *Modlitbu hříšníka*, nevznikla dříve než v době protestantské reformace a spíše v první polovině 20. století.

Co tedy Bible říká o tom, jak vyjadřujeme víru v Ježíše Krista?

Nejznámější pasáž, kterou pravděpodobně uslyšíte, je z listu Římanům 10,9-10, kde se píše: „Jestliže svými ústy prohlásíš: ‚Ježíš je Pán‘ a ve svém srdci uvěříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Vždyť srdcem věříš a jsi ospravedlněn a ústy vyznáváš svou víru a jsi spasen.“

Odtud nejspíše pramení *Modlitba hříšníka*, ale všimněte si, že zde není uvedena přesná formulace. Apoštol Pavel učil prvotní církve, že víra vede k vyznání. Neříká však jak a kdy.

Jen pro zmatek, Marek 16,16 říká: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen“. To představuje problém pro evangelikály, kteří zásadně nevěří, že křest je nutný ke spasení. Přesto je však víra hlavní uvedenou složkou.

Další největší hit z tzv. římské cesty ke spáse je z listu Římanům 10,13, kde se říká: „Každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen.“ V tomto případě se jedná o víru. Opět zde vidíme téma víry a vyznání. Jsme spaseni tím, že vyzýváme jméno Páně.

„Nalezení spasení skrze Ježíše nevyžaduje žádné zaklínadlo. Vyžaduje rozhodnutí jít určitým způsobem.“

A samozřejmě hlavním příkladem všech spásných textů Písma je Jan 3,16, kde se říká: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného milovaného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Mt 5,16).

Ještě jednou: v Janově evangeliu 3,16 nenajdeme žádnou modlitbu hříšníka.

Mohli bychom pokračovat v uvádění příkladů z Nového zákona, ale zjistíte, že žádný z nich nám nenabízí formulovou modlitbu hříšníka. Neexistuje žádná kouzelná formule, kterou bychom mohli odříkat pro spasení. Místo toho nás celý Nový zákon vyzývá, abychom věřili, že Ježíš je Boží Syn, vyznávali, že Ježíš je Boží Syn, a žili tak, jako bychom věřili, že Ježíš je Boží Syn.

Nalezení spasení skrze Ježíše nevyžaduje žádné zaklínadlo. Vyžaduje rozhodnutí jít určitým způsobem.

S ohledem na to jsem truchlícímu synovi řekl, aby se přestal trápit tím, že se otce nezeptal, zda se modlí konkrétní modlitbu, a aby se místo toho zaměřil na svědectví a ovoce otcova života. Poté mi vyprávěl o rozhovorech, které vedl se svým otcem v nemocnici, o víře v Boha a o tom, jak věnovat pozornost věcem, na kterých v životě nejvíce záleží.

V takovém rozhovoru není žádný vzorec, ale věřím, že je v něm spousta naděje. Neměl jsem problém stát nad rakví toho muže a prohlásit: „Je nepřítomen v těle, ale je přítomen u Pána.“

Mark Wingfield

[Baptist News Global](#)

Poznámka:

¹**Modlitba hříšníka** (nazývaná také modlitba zasvěcení nebo modlitba spásy) je evangelikální baptistický termín označující jakoukoli modlitbu pokání, kterou se modlí jednotlivci, kteří ve svém životě cítí hřích a touží navázat nebo obnovit osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista.

V evangelikálních kruzích je to oblíbená modlitba, která není určena jako liturgická modlitba podobně jako vyznání víry nebo konfiteor, které se říkají nebo zpívají v rámci katolické mše, ale má být spíše aktem počátečního obrácení ke křesťanství; zároveň je zhruba obdobou katolického aktu kajícího, i když teologie každého z nich je výrazně odlišná, což je dáno vnitřně odlišným pohledem na spásu mezi katolicismem a protestantismem.

Zatímco někteří křesťané považují odříkání modlitby hříšníka za okamžik, který definuje spasení, jiní ji považují za počáteční krok na celoživotní cestě víry.

Může se také modlit jako akt „znovuzavázání“ pro ty, kteří již věří. Často se stává, že na konci bohoslužby při takzvaném volání ke kazatelně vyzve kazatel nebo jiný vedoucí bohoslužby ty, kteří si přejí přijmout Krista (a stát se tak znovuzrozenými), aby s nimi zopakovali slova některé z forem modlitby hříšníků.

Často se také objevuje na tištěných evangelizačních traktátech, kde se lidé vyzývají, aby „opakovali tato slova z hloubi svého srdce“.

Modlitba hříšníka má různé podoby, všechny však mají stejnou obecnou myšlenku. Protože je považována za záležitost osobní vůle člověka, lze se ji modlit potichu, nahlas, číst ji podle navrženého vzoru nebo ji opakovat po někom, kdo tuto roli v modlitbě modeluje.

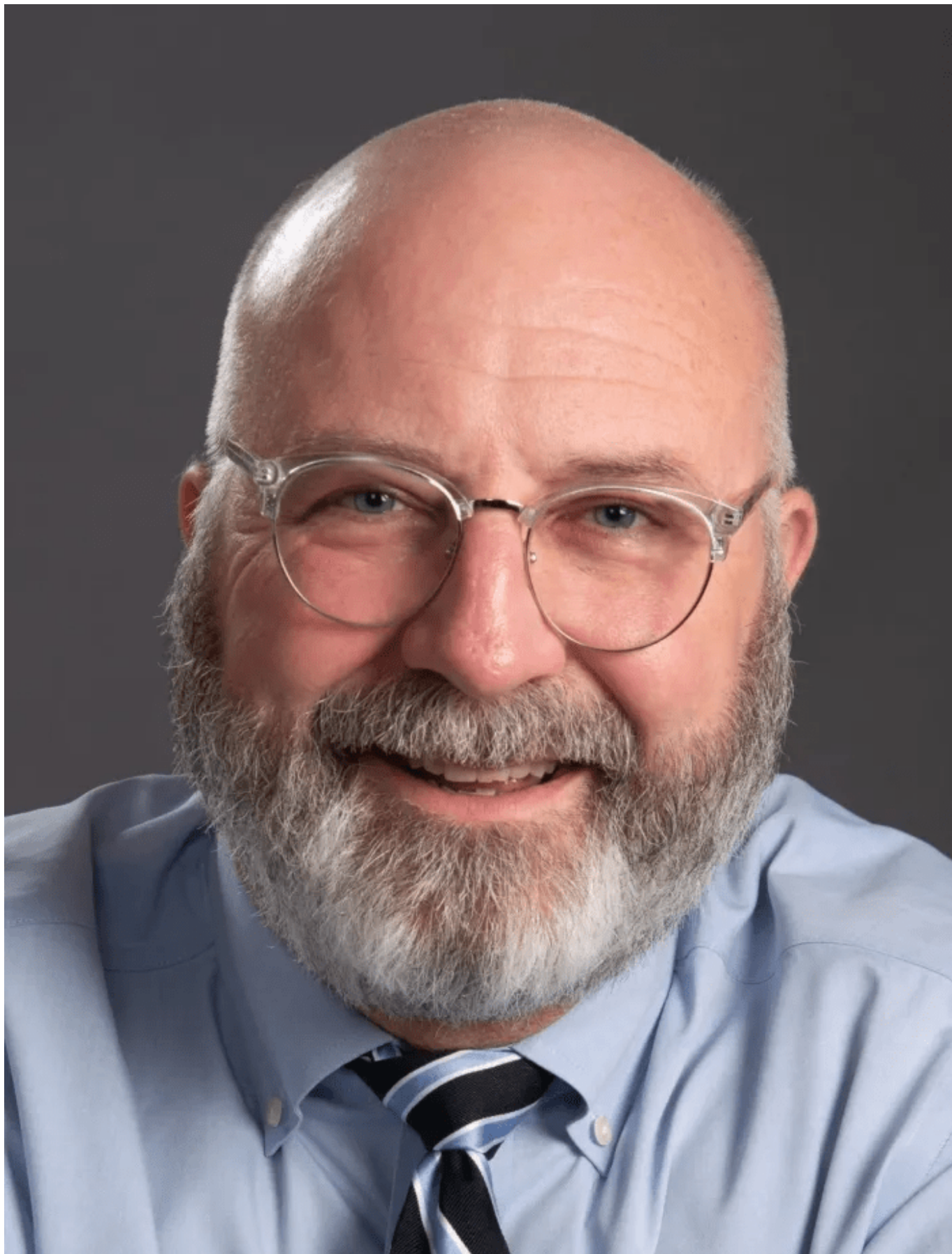
Neexistuje žádná formule konkrétních slov, která by byla považována za zásadní, i když obvykle obsahuje přiznání hříchu a prosbu, v níž se žádá, aby Ježíš vstoupil do srdce člověka (tedy do středu jeho života).

Používání modlitby hříšníka je běžné v některých protestantských denominacích, jako jsou baptistické a metodistické církve, a také v hnutích, která zahrnují několik denominací, včetně evangelikálního, fundamentalistického a charismatického křesťanství.

Používají ji také, i když ne v takové míře, někteří anglikáni, luteráni a římsští katolíci. Někdy ji pronášejí křesťané, kteří hledají vykoupení nebo potvrzují svou víru v Krista během krize nebo katastrofy, kdy může hrozit smrt.

Protože v Bibli žádnou takovou modlitbu ani obrácení nenajdeme, někteří modlitbu hříšníka kritizují a označují ji za „kataraktu nesmyslů“ a „odpadlictví“.

Mark Wingfield

Mark Wingfield

Mark Wingfield slouží jako výkonný ředitel a vydavatel Baptist News Global. Je autorem nově

vydané knihy *Honestly: Telling the Truth About the Bible and Ourselves*.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)